

NAGY KOPPÁNY ZSOLT

A szkütha asszony

Idának hívták az istenadtát, és oltári nagy kurva volt.

Legalábbis József mindig ezt mondta róla a kocsmában a barátainak, és ezen a barátai hangosan röhögtek. Nagyon férfias volt az egész, József szerette.

Szerette kicsit Idát is, és igazából nem tartotta kurvának, egészen addig a napig, amíg Ida elől nem hagyta a telefonját, és a hüledező, elkerekedő (és ha lehet ezt fokozni: egyre elkerekedőbb) szemű József néhány forró smsre nem bukkant benne, midőn szemérmes férfiúi indiszkrécióval és a privátszféra sérthetetlenségére sokemeletnyi magasságból való legényes szarással át nem tanulmányozta a készüléket.

„Úgy kinyallak, hogy elájulsz!”, olvasta csodálkozva József, és igencsak felmérgeződött. Ő ugyanis a nyelvét fölötte ritkán használta; unta, meg nem is tudta jól forgatni (és elég éles sem volt) – sokkal jobban szerette, ha például háton fekszik, és Ida leszopja.

„Nem bírom tovább, érezni akarom a nyelved hegyét, óóó!, és közben összeborzolólok a hajadat, te úrlény”, lihegte vissza Ida, szintén smsben. Józsefnek szép, egészségesen kopasz feje volt, ez a haj-dolog tehát még jobban felbaszta az agyát.

Úgyhogy amikor Ida hazajött, annyit sem mondhatott, szia, és máris akkora pofont kapott, hogy beesett a nagybögőbe. (József ugyanis zenész volt, egy vidéki zenekarban bőgőzött, de szabad idejében bőgőzött egy rockzenekarban is; ha koncert után berúgott, ami sajnos, vagyis szerencsére elég gyakran megesett, mindenfélét látott. Ugyanez volt a helyzet, ha kínkeserv fordult elő a sorsában. Így tehát most mindketten nagybögőnek nézték az eget.)

Mire Ida annyit kérdezett volna, hogy miért, kapott még egyet, és a többire nem emlékszik, mert az emlékei törölődtek. Nyolc napon túl gyógyult, de nem sok köszönet volt benne.

Józsefet azonban nem jelentette fel, és el sem hagyta, mert mikor kiderült a félreértés, nagyot nevettek. Az történt ugyanis, hogy Ida dramaturgia-szakra járt (elsőéves volt), és ott azt a feladatot kapták, hogy smsek segítségével minél hitelesebben idézzék fel egy párkapcsolat elejét, közepét és végét. (Épp az eleje és a közepe között tartottak.) Szegény Ida ráadásul nem is egy fiúval került párba, hanem Erzsébettel, tehát egy lánnyal (akiről később utalványt is elneveztek). (Ugyanitt és ugyanekkor tisztázták, hogy az smsben nem „úrlény” szerepelt, hanem „úrlány”, csak József félreolvasta, vagyis úgy olvasta, ahogy a történet és az előzmények logikája diktálta neki: tehát a saját befogadói horizontját olvasta bele a történetbe mintegy.)

József bocsánatot kért, és annyira elszégyellte magát, hogy többet nem is hozta szóba a dolgot, és valahányszor Ida – mondjuk veszekedés közben – szóba hozta, szemérmesen került a témát. Valami mégis eltört egy tömbből faragott lelkében, mert olyan féltékeny lett, amilyen féltékeny férfiakat Ida gyakran látott különböző színházi előadásokban szakmai érdeklődésből kifolyólag, elsősorban komédiákra gondoljanak, de előfordul a motívum tragédiákban is, mint tudják.

Nemsokára összeházasodtak, de gyermekük nem született. Miközben a lány kezét megkérte, József még egyszer bocsánatért esedezett. Ida megbocsátott, igaz, közben nevetett, és furcsa fény lobbant a szemében. Érdekesek ezek a nők, gondolta József, de az is lehet, hogy nem gondolt semmit, csak nézett.

Az évek teltek, és József héraklészi egészségét lassan kikezdte – na nem a sok zenélés, hanem – a sok ivás és dohányzás. Balhék még előfordultak, például mikor laposra vert a Sziget fesztiválon valami zsíros hajú punkot, aki tüzet mert adni Idának (az eset után Ida le is szokott a dohányzásról), és mikor eltörte a szomszéd lábát, mert rajtakapta őket, amint... receptet cserélnek Idával. (A szomszéd meleg srác ugyanis egyszerűen i-má-dott fő-zócs-kéz-ni!)

Aztán egy szép napon József (neki persze rúttnak tűnt az a fucking nap) agyvérzést kapott. Teljesen lebénult, de a tudata, már amennyire meg lehetett állapítani, ép maradt. Néhány hónap elteltével a modern orvostudomány olyan kiváló módszerekkel rehabilitálta, hogy egészen jól tudott pislogással kommunikálni. Igaz, csak fél szemmel. Persze, hiába tudott, mert nem sok mondanivalójuk volt egymásnak. Ida azonban rendesen gondját viselte, például mindig megkérdezte a következőket:

„Fordítsalak meg?” (Hogy ne legyenek felfekvései.)

„Tegelek tisztába?” (Mert bizony ez is benne volt a pakliban.)

„Kérsz még egy kis pépet?” (Általában nem kért.)

A daliás József szinte teljesen elfogyott, és nem vágyott már semmire, csak hogy Ida fogja a kezét, és ne mászkáljon sehova, nehogy másik férfi után kajtasson. Viszont ezt nagyon nehéz volt elpislogni, Ida meg – akarva, vagy csak véletlenül? – sosem jutott el a kérdezősködésnek arra a szintjére, hogy Józseftől éppen ezt kérdezze meg (egy pislogás nem, két sűrű pislogás igen, ez volt a jelnyelv).

Aztán egy szép napon József különös zajokat hallott az előszobából. Nemsokára kinyílt az hálószoba ajtaja, és belépett rajta Ida. Nem kérdezett semmit, csak megragadta Józsefet, és az oldalára fordította. Letette Robert Graves *Az aranygyapjú* című kötetét az ágyra, félméternyre Józseftől, és megkérdezte, elég jól látja-e. Két sűrű pislogás.

Ida kuncogva félretolta a könyvet, és a helyén vetkőzni kezdett. József szeme nedvesen csillogott. Ida egészen pucérra vetkőzött. Ez először történt meg József agyvérzésének napja óta.

Ida hosszan játszadozott magával, először egy, aztán két, majd öt ujját dugta fel a hüvelyébe, közben ütemesen mozgott, és hangosan nyögdécselt. József sűrűn pislo-

gott. A teste nem érzett semmit, de a női szépséget, méltózt el gondolatban, elsősorban aggyal kell és – immár csak – lehet érzékelni. És értékelni.

Ekkor Ida felkiáltott:

„Jöhetsz, Zoltánka!”

És belépett Zoltánka (szintén dramaturg). Jó erőben lévő, magas, középkorú pasas volt, szexin őszülő hajjal, férfias állal, és olyan arccal, amelyikről azt szokták mondani, hogy jól áll neki a két-háromnapos borosta. Zoltánka meztelen volt. Az ágyra feküdt, és irgalmatlanul megdugta Idát. Nem is egyszer (hanem kétszer). Nyalt, nyelt, lefetyelt, egyszer véletlenül, nyilván a nagy hévtől belerúgott Józsefbe, aki ettől a hátára hengeredett. Ida azonban lepattant Zoltánkáról, és gondosan viszszaigazgatta Józsefet az előbbi pozíciójába.

József lehunyta a szemét, majd kinyitotta, de ezek ketten még mindig dugtak. Megint lehunyta tehát a szemét, de egy idő után kénytelen volt kinyitni, meg hát hallani amúgy is mindent hallott. Nagyon szenvedett. És nagyon szenvedett attól kezdve minden nap, még három évig, amikor végre meghalt. Mert Zoltánka minden áldott nap eljött, és minden áldott, szent nap megdugta Idát. És József minden nap végignézte, ha akarta, ha nem.

JAGICZA PATRÍCIA LINDA: TÜKRÖM, TÜKRÖM... (olaj, vászon 70×125, 2014)